

cu convingere rolul lor de martori ai debaterii. Ideea regizorului Eugen Mercus a fost de a înscrie colocviul lui Tepeș cu cronicarii într-un arc istoric larg.

Simplă și sobră, montarea brașoveană — în ciuda unor note vetuste pe care, nedorit, le-au sugerat costumele, cu exces de blănuri și pafale, semnate de Doris Jurgea — reușește să valorifice cu gravitatea și patosul necesar — prin două interesante interpretări — fondul înalt patriotic-educativ al piesei.

V. D.

Teatrul Național din Craiova

A DOUA FAȚĂ A MEDALIEI

de I. D. Sîrbu

A doua (personal i-aș fi zis *cealaltă*) față a medaliei este un titlu ce s-ar potrivește, de fapt, oricărei piese de teatru moderne al cărei resort e răsturnarea de situații, schimbarea culorii reflectorului, astfel încât un personaj alb în primul act apare negru la cortina finală, sau viceversa. Este un merit al dramaturgului, acela că, revenind, după alte căutări, la „drumul mare” al rețetei clasice, a aplicat-o, cu un meșteșug ireproșabil. În jurul celor cîteva „reper” — doamna Cluceru, Magda Filip și ceilalți — protagoniștii piesei execută, cu eleganța unui patinor la „olandeză”, o rotație de 180°. Odios în primul act, Radu Cluceru se vadește a fi, în realitate, un individ cu rare calități profesionale și omenesci; Clarisa, secretara „fată bătrînă”, își dă și ea în vileag „cealaltă” față a medaliei, iar Fanny, desigur Fanny pe care cu toții o deplingem la început, ni se înfățișează, în concluzii, drept o biată femeie ruptă de viață, ce și-a făcut năluca: odată aprinsă lumina adevărului, lumina vieții care, ca pretutindeni, clocotește în marea uzină condusă de soțul acestei Emma Bovary, năluca, precum orice năluca atunci cînd se ivesc zorile, pier. Rămîne de văzut cum va evolua, după căderea cortinei, personalitatea lui Fanny. Dar asta, vorba replicii din final, „e altă piesă”. Că toate acestea sînt

prea categoric contradictorii, că albul e prea alb și negrul prea negru nu poate fi un neajuns: așa e „regula jocului”. De la această regulă I. D. Sîrbu nu și-a îngăduit nici o derogare. D-sa ne-a oferit o lucrare dramatică încheiată, de unde, nelipsind, suspensul se însoțește cu atenția și plăcerea spectatorului de a o urmări.

Punind în scenă — cu evidentă dragoste — textul publicat în revista noastră, Valeriu Moisesescu, i-a adus din capul locului, cu foarfece, o contribuție pozitivă: mutarea cortinei actului I, de acolo unde se încheie, e adevărat, cit se poate de rotund, partea întâi, peste prima replică a actului II înviorază spectacolul, fie și numai prin brusca schimbare a registrului dramatic în acela comic. Nu știu însă dacă la fel de fericită a fost desprinderea, printr-o cortină de întuneric, a back-flash-ului „melo” din final, care apare astfel, la primele replici, lipit; de altminteri, în sală, publicul începuse deja să aplaude. Peste toate acestea se cuvin remarcate simțul măsurii și bunul gust cu care au fost slujite premisele oferite de text.

Personaj principal („în ordinea indicată de autor”) deși nu are rolul cel mai întins, Ion Pavlescu a făcut un Radu Cluceru viguros și complex: bine dozate, bonomia, ba chiar cinismul lui de paradă se dovedesc, pe măsură ce acțiunea se desfășoară, a nu fi decît franchețea unui suflet ales și dintr-o bucată. Dacă în Fanny, soția inginerului, Anca Ledunca a vrut să creeze un tip de parvenită cu mofturi și pretenții, cu gesturi de o distincție dobîndită „pe puncte”, o inimă chinată în straturile ei superficiale capacitatea adevărată frămîntări lăuntrice fiindu-i străină, a izbutit. Pe Marina Bașta (Clarisa), în-deplinindu-și cu tact și cu precizie îndeletnicirile de secretară, ba chiar ducîndu-și această profesiune pînă la înalta măiestrie a unui adevărat „magister a secretis” sau „exaporit” cum i se zicea în veacul de mijloc, și ascunzînd totodată nebaneute duioșii, am fi văzut-o, poate, mai puțin bătrînieoasă cu tot dinadinsul. Corectă, într-un rol de succes (înutil, însă „cîrligul” cu accentul ardelenesc) Rodica Radu în rolul Doamnei Cluceru. Cu farmec personal, cu spontaneitate și grație a jucat Mihaela Arsenescu pe Fana; sper că e un nume de care vom mai auzi. Au mai interpretat: Smaragda Olteanu (Magda Filip), Vasile Cosma (Gherasim), Dan Werner (Andrei Oancea), Leni Pîntea-Homeag (Lilly Sinescu), Petre Gheorghiu (Ioanovici).

Îmbîcsit și încărcat în prima parte, aerisit și luminos în cea de-a doua, decorul lui Vasile Buz servește intențiile textului.

Radu Albala